

щѣ да направѣ нито едното, нито другото, рѣче Златко смѣшешкомъ, и подтвърждамъ че тази хижица ще бѣде най-хубавото украшеніе на мойтѣ за разходкѣ градинѣ. — О! не вѣрвамъ, рѣче Яко, тя е бапш тамъ положена, щото не ще служи, освенъ да се развали, — Ето що щѣ направѣ, рѣче Златко; тя ще бѣде обградена съ единъ зидъ высокъ за да неможе да влиза този чловѣкъ въ мойтѣ за разходкѣ градинѣ, но не толко высокъ, та да неможе да види; защото не ще бѣде праведно да го затворимъ като въ нѣкоѣ темницѣ: този зидъ ще се пружа и отъ двѣтъ страни и щѣ напишѣ възъ него да се четѣтъ тѣзи думы написаны съ златны слова: *Единъ царъ, койшо направи тази за разходкѣ градинѣ, обича по-добрѣ да ѝ остави този недоспашѣкъ, нежели да постане несправедливъ къмъ едного отъ подданицишѣ си, та да му грабне бащиношо наследство, възъ което той — царшѣ — немаше никакво право, освенъ силомъ.* — Сичко що видѣ мя засрамва, рѣче Яко; припознавамъ че азъ не съмъ бѣлъ ималъ идеѣтъ на юначнытъ благодѣтелства, които правѣтъ голѣмитѣ чловѣци. Да, Златко, този зидъ ще бѣде украшеніето на вашѣтъ за разходкѣ градинѣ, а хубавото дѣло, което ще повдигнете, ще бѣде украшеніето на живота ви. Но, Господжо, какъ е станало, та Златко се намира естествено въ голѣмы добродѣтелства, отъ които азъ немамъ, както го рѣкохъ, нито идеѣ? — Великій царю; му отговори възшебницата, Златко, възпитанъ отъ родители, които неможехъ да го търпѣтъ, отъ когато се бѣше родилъ, секога му говорехъ напрѣко; той се е навѣкналъ, слѣдователно, да подлага вольтѣ си престодушнo секому за секъ единъ работѣ, и като